

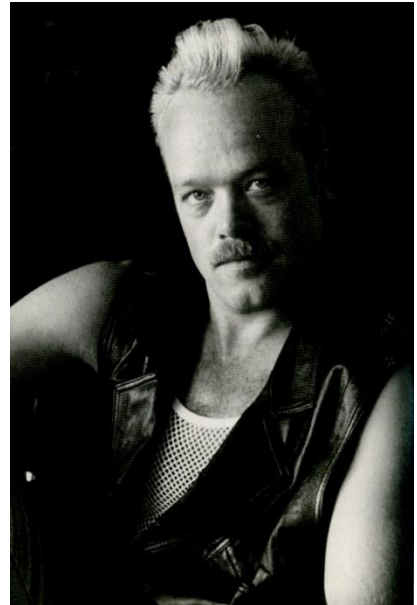
Gerrit Simmelink: En met mensen omgaan en praten, dat is het heerlijkste dat er is (1991)

Sieth Delhaas

De Bazuin, 20 september 1991

Gerrit Simmelink, 26 jaar, vrachtwagenaflader, woont in Winterswijk.

“Het belangrijkste is dat ik voor mijzelf mijn homoseksualiteit heb leren accepteren en er mee om kan gaan. Ontdekt had ik het al lang. In mijn jeugd jaren had ik alleen maar vrienden, daar begon het al mee, maar ik werd wakker geschud toen ik zestien jaar was door wat ik las en hoorde. Ik zag een programma op de televisie en dan realiseer je je pas dat jij dat ook bent en mijn eerste reactie was: Gedverdamme zeg, ik ben ook zo! Dat zal toch niet, dat kan toch niet! Ik heb geprobeerd er voor weg te vluchten maar dat lukt niet. Toen kwam ik in een gat te zitten. De buitenwereld wil je niet, je trekt je terug en je wordt een eenling en dan begint het gevecht om het voor jezelf te accepteren. Ik heb wel vijf jaar in een heel overspannen tijd geleefd. Als kind was ik al heel verlegen en toen ik naar de technische school ging heb ik me expres heel rebels opgesteld om te overleven. Ik was heel stil over persoonlijke dingen en over wat er in me omging. Met die homoseksualiteit ging het net zo. Ik probeerde het te verwerken. Je loopt te piekeren en te piekeren. Je praat er met niemand over. Je bent bang om er met iemand over te praten en je draait helemaal door. Ik werd er gek van. Ik kreeg vreselijke hyperventilatieaanvallen en op een keer kwam ik bij in het ziekenhuis. Daar wilden ze me vasthouden, maar ik ben vertrokken want ik wist zelf wel waar het van kwam. Dat heeft bij mij de doorslag gegeven. Zo verder leven kon ik niet. Zo mag je niet leven; het is niet gezond en je houdt jezelf en je omgeving voor de gek en dat is voor mij liegen en dat wil ik niet. Met die ervaring ben ik aan de gang gegaan.

Ik ging me heel provocerend gedragen. Ik wilde dat de mensen het van me af lieten. Dan krijg je misschien rotreacties en schreeuwen ze je na, maar de mensen die om mij geven en die zich met mij bemoeien, die zouden à la minute zien: dat is een flikker. Ik ging me heel verwijfd gedragen, ik kleepte me heel apart met vreemde kapsels en vaak maakte ik mezelf op zodat je al vanuit de verte kon zien: daar komt Gerrit aan. Dat is hier in het dorp helemaal taboe, dus meteen was het al gebeurd en kwam er een enorm geklets van. Natuurlijk discrimineer je in feite jezelf, maar je creëert een wereldje van mensen die er wel open voor staan. Dat was mijn uitgangspunt en dat had ik nodig. Ik daagde mensen uit omdat ik mensen nodig had om mee te praten.

Dan kom je weer een paar stappen verder en merk je voor jezelf dat dat het ook niet is. Dan ga je serieuzer en dieper nadenken. Wat wil je voor jezelf? Accepteer het nou toch! En: hoe kun je het op een fatsoenlijke manier naar buiten brengen en toch gewoon meedraaien in de maatschappij? Dat was een ingewikkelde opgave want ik werd een paar keer ontslagen omdat

ik homoseksueel was. Ik werkte in de bloemenbranche en ik kon volgens mijn werkgevers niet langer in hun zaak werken omdat ik niet in de werksfeer paste. Een paar keer hebben ze er zelfs mijn ouders over opgebeld: weet je wel dat je zoon homo is? Daar zou ik maar eens wat aan doen! Mijn ouders wisten het wel maar ze zaten er nog erg mee in de problemen en dan kregen ze ook nog zulke telefoontjes. Toen heb ik moeite gedaan om een uitkering te krijgen om de tijd tot de militaire dienst te overbruggen. Eigenlijk wilde ik daar ook niet in en ik probeerde me te laten afkeuren, wat niet lukte want ik was gewoon gezond. In dienst kreeg ik het moeilijk. In het begin, toen ik nog wat te doen had, ging het wel, maar daarna kwam de verveling. Met mijn problemen ben ik naar een geestelijk raadsman gegaan, want naar de dominee wilde ik niet omdat ik intussen een aversie tegen de kerk had gekregen. Maar die geestelijke bijstand stelt niks voor; het is wat meepraterij en in feite sta je er alleen voor.

Ik moet niks meer van geloof hebben. Ik had aan onze dominee gevraagd om twee avonden op catechisatie aan homoseksualiteit te besteden, hoewel ik er helemaal niet zeker van was dat me dat verder zou helpen. Nou, de dominee vond het heel moeilijk want zijn voorganger had het al vaak aangesneden en die had er nogal wat moeilijkheden mee gekregen en het bleef een taboe. Goed, het ging toch door en dan kom je op catechisatie aan de praat en dan komt er op een gegeven moment een reactie van één van die jongens: Ach, die gore vieze flikkers moet ik niet in de kerk hebben. Ik moet er niet aan denken dat er eentje naast me zit. Toen stond ik met een heilige kop op: Gadverdamme, hier zit er één naast je. Weet je wel wat je zegt? Nou, een heel heftige discussie, maar het werd er niks anders van. De dominee zei later wel dat hij het knap vond van me, maar dat we er volgens hem ook niks mee opgeschoten waren. Ik kon niks met mijn homoseksualiteit in de kerk. Ik miste er mijn soortgenoten, hoewel ik wist dat ze er waren. Ik heb het zelfs zo erg meegemaakt dat een gemeentelid en ook een ouderling voor in de kerk met me te liepen sjansen en die dan voor het grote publiek botweg zeiden: Nee, die hoeven we niet in de kerk. En ik wist dat ze van twee walletjes aten. Ik walgde ervan, verschrikkelijk. Later ben ik bij een jeugdbeweging terecht gekomen en met de voorganger kon ik heel goed opschieten. We hadden hele gesprekken, ik bleef na om een pilsje te drinken en ik vertelde veel over mezelf. Hij was gewoon een uitlaatklep voor mij in die tijd. Maar er kwam niks terug van zijn kant, terwijl ik het gevoel had dat hij ook homoseksueel was. Ik zag het aan hem, maar ik heb hem ook met een vriend samen gezien waar het vanaf droop. En dan krijg je weer dat gevoel van: dat is niet eerlijk voor je medemens en ik vond het heel wrang. Ik heb hem opgebeld en gezegd dat ik wilde kappen met die beweging. Behalve dat hij zich niet eerlijk tegenover mij gedroeg had ik ook moeite met de lui van mijn leeftijd in die groep. Allemaal lief en aardig, maar niet een golf lengte hebben om er heel intensief over door te kunnen praten. Ik had vertrouwen nodig, een stuk openheid. Ik wilde een volwassen reactie van een volwassen mens hebben. Die voorganger van veertig jaar was in leeftijd dan wel volwassen, maar geestelijk niet. Ik heb toch nog een avond met hem gepraat maar hij ontkende en schoof alles op zijn moeilijke jeugd en daarna is het contact verwaterd. Als ik hem tegen kom is het alleen nog: hallo ...! En na een jaar krijg je dan te horen dat hij samenwoont met een vriend!

Ik heb dan wel een rot weg gehad, maar nu kan ik er open in zijn. Als ik wil kan ik op het dak gaan staan schreeuwen dat ik een flikker ben. Voor mijn gevoel hoef ik me niet in te houden. En als ik eens een moeilijke reactie krijg, dan staat die tegenover zoveel toffe reacties dat die ene me niet interesseert. Je doet dan wel je best om zo iemand tot andere gedachten te brengen, dan kan ik soms kwaad worden en schelden, maar tien minuten later zit ik een pilsje met 'm te drinken. Dan is het gezegd, okay, die weet waar hij aan toe is. Ik ben blij dat ik in

een stadium ben gekomen dat ik lekker in mijn lijf zit. Het leven is mooi en het is elke dag weer mooi om wakker te worden. Ik ga fluitend aan mijn werk en ik kom fluitend weer terug en ik ben er nu tevreden mee dat ik homoseksueel ben. Mijn omgeving, mijn vrienden en de buurt kunnen er mee uit de voeten en die acceptatie heb ik helemaal zelf veroverd. Het is soms heel erg geweest. Ik heb heel veel ruzie gehad met een gozer die het maar niks vond dat er flikkers in zijn kroeg en aan zijn stamtafel kwamen. En als we nu binnenkomen dan is het hallo en allerlei grappen, maar het heeft heel wat zweet en woorden gekost. Op straat scholden ze me ook wel na en dan draaide ik me om en riep: Pas op, anders verkracht ik je. Nou, lik op stuk en dan deinzen ze terug. Ik ben een tijdje uit Winterswijk weg geweest en sinds ik terug ben kennen ze me niet anders dan met een vriend. Als ik nu met hem op straat loop en ik heb zin om een knuffel te geven, dan geef ik een knuffel, als ik 'm een klap op z'n kont wil geven, dan geef ik 'm een klap op z'n kont. Het moet niet te overdreven worden, maar dat moet kunnen. In het begin reageren de mensen erop met: Oh, wat gebeurt er nou? Als je er zelf op een spontane manier mee omgaat en het met z'n tweeën op een spontane manier uitdraagt dan krijg je op den duur alleen maar goeie reacties. Zolang je met je zelfacceptatie zit, zit je met het probleem: hoe breng ik het naar buiten. Je doet heel geforceerd en dan krijg je ook geen goeie reacties terug, maar als je over dat stadium heen bent en je hebt genoeg nagedacht en je bent voor jezelf okay, dan straalt je dat ook uit. De meesten van mijn vrienden zijn geen homoseksueel. Ik wil niet altijd over homoseksualiteit praten en alleen maar in dat wereldje zitten. Ik vind mensen boeiend en ik wil graag gesprekken met ze aanknopen en dat moet kunnen zonder er iets mee te hebben. Als ik zo'n weekend uitga in mijn eigen omgeving dan heb ik meer voldoening dan dat ik een heel weekend in een homokroeg zit, want dan gaat het meestal alleen om de seks die ze spannend vinden, maar ze vergeten om zich heen te kijken.

We hebben hier in het dorp een homosos die nu behoorlijk in de problemen zit. Ik wil er eigenlijk niet meer in meedraaien en vind dat anderen het nu maar eens moeten trekken, maar die soos mag niet dicht omdat hij veel te hard nodig is. Meestal beginnen mensen ermee als ze in een *coming-out* zitten. Ze zijn er dan een tijd heel intensief mee bezig, zitten in de werkgroep en als ze dan zelf wat makkelijker met hun homoseksualiteit omgaan, gaan ze zich met andere zaken bezighouden of verhuizen. Er is hier sowieso al weinig werk en voor hogeschoolden al helemaal niet, dus er vertrekken veel mensen uit Winterswijk. En dan denk ik: ja Gerrit, je moet er weer aan geloven. Ik heb al vijf jaar meegedraaid en ik zie dat de meesten zich toch niet progressief durven opstellen en laten zien: hier zijn we en we zetten een flink stuk in de krant. Waar moet iemand die zin heeft om uit te gaan, zien wat er loos is? Wat ze durven is niet meer dan zo'n klein berichtje in een vergeethoekje, maar dat is niet de puntjes-op-de-i-zetten. In deze omgeving is het zo ongelooflijk belangrijk dat mensen tussen hun soortgenoten kunnen zitten om zich veilig te voelen, hun gevoelens bloot te kunnen leggen, of gewoon maar een babbeltje te kunnen maken. Zo'n soos mag gewoon niet dicht gaan. Als je daar zit dan ben je de sociale man, want in principe houd ik die hele club samen en dat vind ik niet gemakkelijk. Ik kan best met mensen omgaan, maar soms is het even te veel en dan moet ik zelf weer bij iemand terecht kunnen om stoom af te blazen. Nu heb ik een relatie, maar voor die tijd had ik dat niet en was het heel moeilijk. Je krijgt de verschrikkelijkste dingen te horen van vooral getrouwde mannen en hoe zij in de problemen zitten. Ik heb er eentje gehad die wou zichzelf ophangen en daarvan gaan mijn haren rechtop staan. Verschrikkelijk! Maar ja, het is ook een heerlijk gevoel als het goed gaat. Die man zie ik

nu op straat lopen en dan roepen we wat tegen elkaar en dat zijn dan de heerlijke dingen van de soos. Dan denk ik: Hij komt er ook, al is hij er nog niet helemaal.

Ik weet niet hoe mijn toekomst eruitziet. Ik hoop dat ik een relatie houd en dat ik daar ooit eens mee kan gaan samenwonen. Ik heb net een eigen flat en ik hoop dat ik vast werk krijg. Als ik mezelf maar kan onderhouden en een beetje kan sparen voor iets extra's, dan ben ik tevreden en geniet ik ervan.

En met mensen omgaan en praten: dat is het heerlijkste wat er is.”